

РЕШЕНИЕ

№ 1904

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20241110200976 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на М. Н. Л., ЕГН *****, против наказателно постановление изходящ № СОА23-РД11-991, регистриран на 02.11.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична община – Д. Б., с което за нарушение на чл.94, ал.3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.178е от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Твърди се, че в хода на административнонаказателното производство са били допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че автомобилът не бил паркиран на тротоар, а пред гараж, който се ползвал от собственика на превозното средство. Твърди се и маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателката поддържа изцяло жалбата и изложените в нея доводи за отмяна на атакуваното НП. Представя писмени бележки. Не претендира разноски.

За АНО, редовно уведомен, не се явява представител в откритото съдебно заседание.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.07.2023 г., около 10:50 часа, свидетелят Д. Г. установил, че в град София, на ул. „****“ № 22, бил паркиран лек автомобил марка „**“, модел „****“ с рег. № *****, върху тротоар, на място неопределено за паркиране на ППС. Автомобилът бил собственост на жалбоподателката М. Н. Л..

Срещу жалбоподателката М. Н. Л. първо бил съставен фиш за установеното нарушение, но срещу фиша постъпило възражение от нарушителя, поради което на 10.10.2023 г. срещу Л. бил съставен АУАН № 004000 от 10.10.2023 г. за нарушение на чл.94, ал.3 от ЗДвП, който ѝ бил връчен лично на същата дата. Л. го подписала с възражения, че фишът бил издаден в нейно присъствие и не била съгласна с констатациите в акта. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели на съставянето му.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление изходящ № СОА23-РД11-991, регистриран на 02.11.2023 г., с което за нарушение на чл.94, ал.3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.178е от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява по категоричен начин от показанията на свидетелите Д. Г., А. А. и Т. К., от приложените по делото писмени доказателства и снимковия материал. Свидателят Г. заяви, че именно той е установил административното нарушение, като изготвил снимков материал и съставил фиш на собственика на автомобила в негово отсъствие. След това срещу фиша постъпили възражения, поради което бил съставен АУАН. Според свидетеля Г. автомобилът бил паркиран на тротоар.

Свидетелите А. А. и Т. К. не отричат, че автомобилите от снимките и

конкретно процесния такъв е бил паркиран на посоченото в НП място, но заявяват, че автомобилите не били паркирани на тротоар, а върху общи части на сградата пред гаражи, като на мястото нямало никакви обозначения за тротоар и самото място не било тротоар. Споделят, че от много години се паркирало по този начин и никога не е имало проблем.

За да прецени кои свидетелски показания да кредитира – тези на свидетеля Г., че автомобилът е бил паркиран върху тротоар или тези на свидетелите А. и К., че на мястото нямало тротоар, съдът се позова на изготвения по делото от свидетеля Г. снимков материал на нарушението, от които снимки е видно, че на мястото, където е паркиран процесният лек автомобил марка „**“, модел „****“ с рег. № *****, няма изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, която да ограничава платното за движение и да е предназначена само за движение на пешеходци. От снимките е видно, че няма бордюри, тротоарни плочки, някаква маркировка или каквато и да е индичия, че пред гаражите има тротоар. Вижда се асфалтът, в края на който и пред гаражите започва циментирана част от пътното платно, която представлява полегат подход към самите гаражи, но видимо няма изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, която да ограничава платното за движение и да е предназначена само за движение на пешеходци. В тази връзка съдът кредитира показанията на свидетелите А. и К., че на мястото, където е бил паркиран автомобилът няма тротоар, като намира за недостоверни показанията на свидетеля Г. в обратната насока за паркиране върху тротоар.

Предвид на изложеното, то не се доказва описаното в издаденото НП нарушение, а именно жалбоподателката Л. да е паркирала автомобила си върху тротоар.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, установи следното от правна страна:

На първо място, в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които ограничават правото на защита на нарушителя. Съдът констатира съществен порок на издаденото

наказателно постановление, а именно липса на номер и дата на издаването му. Съгласно чл.57, ал.1, т.2 от ЗАНН, наказателното постановление трябва да съдържа датата на издаването и номерата на постановлението. Датата е основен задължителен реквизит, липсата на който води до порочност на издаденото НП и е абсолютно основание за неговата отмяна. Датата е важна за преценката на приложимия закон и за това дали е бил спазен преклузивният 6 месечен срок по смисъла на чл.34, ал.3 от ЗАНН за издаване на наказателното постановление след съставянето на акта. Липсата на дата препятства съда да извърши тази проверка и да прецени законосъобразността на провежданото административнонаказателно производство. От друга страна може да се е стигнало и до преждевременно издаване на наказателното постановление, в случай, че не е бил спазен 7-дневният срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН, в който нарушителят може да направи писмени възражения срещу съставения АУАН. В този случай отново ще е налице съществено засягане на правото му на защита, а съдът няма как да прецени било ли е то нарушено или не. Няма как датата на издаване на наказателното постановление да се извежда от други писмени доказателства и документи по делото, или от изходящия номер, поставен на наказателното постановление, тъй като тя е задължителен реквизит именно на обжалвания акт, а изходящият номер и датата показват кога наказателното постановление е било деловодно изведено от деловодството на общината, но не и кога е бил съставен обжалваният акт. Възможно е наказателното постановление да е било съставено доста преди деловодното му извеждане. Такива изходящи номера се поставят и на съдебните актове – присъди, решения, на обвинителните актове на прокурорите, на постановленията им за прекратяване на наказателното производство, но това не означава, че това е номерът на акта и датата на постановяването му. Изискване е в съдебния и прокурорския акт изрично да бъде посочена датата на неговото постановяване и ако тя липсва, то това би било основание за отмяната му, като в случая такова изискване се поставя и към наказателното постановление като правораздавателен акт, но в процесното такова дата на издаването му липсва. Още един аргумент в насока, че датата на издаване на наказателното постановление не може да се извежда от изходящия номер е това, че по друго дело на настоящия състав, отново срещу НП на Столична община (НП изходящ № СОА23-РД11-490, регистриран на 24.05.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична

община – Д. Б.), изходящият номер беше регистриран на 24.05.2023 г., която дата е официален национален празник в Република България и съответно е официален неработен ден както за държавната, така и за общинската администрация. В тази връзка няма как да бъде прието, че на официалния национален празник „24 май“ заместник-кметът Д. Б. е бил на работа и е издавал наказателни постановления.

Номерът на наказателното постановление също е съществен елемент от съдържанието му, тъй като чрез него се индивидуализира издаденият от административнонаказващия орган акт, по него той се отграничава от останалите такива и именно номерът го прави уникално. Както имената и единният граждански номер за физическите лица, съответно имената и единният идентификационен код за юридическите лица ги правят уникални и ги отграничават от другите такива, същата роля има и номерът на наказателното постановление, поради което липсата му представлява съществен порок, който не може да бъде отстранен от настоящата инстанция.

Няма как номерът и датата на издаване на наказателното постановление да се извеждат от други писмени доказателства и документи по делото, тъй като те са задължителни реквизити именно на обжалвания акт и трябва да се съдържат в него на определените за това места. Приемането на противното становище би означавало, примерно да бъде положен подпис за наказващия орган на някакво залепено листче в ъгъла на акта и да се приеме, че наказателното постановление е надлежно подписано, а в същото време да липсва такъв положен подпис в края на документа, където е определено мястото за неговото полагане.

След като изцяло е нарушен чл.57, ал.1, т.2 от ЗАНН, то атакуваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Освен това и по същество нарушението остана недоказано. В § 6, т. 6 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „тротоар“, като по смисъла на закона това е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци. Жалбоподателката Л. е била наказана за това, че е паркирала автомобила си върху тротоар, но от доказателствата по делото и конкретно приложения снимков материал се

установи, че на мястото, където е паркиран процесният лек автомобил марка „***“, модел „****“ с рег. № *****, няма изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, която да ограничава платното за движение и да е предназначена само за движение на пешеходци. От снимките е видно, че няма бордюри, тротоарни плочки, някаква маркировка или каквато и да е индичия, че пред гаражите има тротоар. Вижда се асфалтът, в края на който и пред гаражите започва циментирана част от пътното платно, която представлява полегат подход към самите гаражи, но видимо няма изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, която да ограничава платното за движение и да е предназначена само за движение на пешеходци. В тази връзка съдът намира за недоказани твърденията в НП, че автомобилът е бил паркиран върху тротоар. След като административното обвинение остана недоказано, то издаденото НП следва да бъде отменено и на това основание.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че наказателното постановление е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Страните не са претендирали разноски по делото, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление изходящ № СОА23-РД11-991, регистриран на 02.11.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична община – Д. Б., с което за нарушение на чл.94, ал.3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на М. Н. Л., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл.178е от ЗДвП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____